

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.414 van 12 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KÜHN, die loco advocaat J. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van Dohuk, Noord-Irak. U zou vanaf 1997, sinds uw studententijd, in Dohuk door een zekere Adel Hassan onder druk zijn gezet om lid te worden van de KDP (Koerdische Democratische Partij). U zou dit echter steeds geweigerd hebben. U zou van 2002 tot 2006 aan de universiteit van Suleymaniyah de kunstacademie hebben gevolgd. Tijdens uw studies zou u al reclames opgemaakt hebben voor campagnes van de Asayish en dit in de drukkerij van Ahsan. U zou om socio - economische redenen naar Dohuk zijn teruggekeerd maar er werd u geen job als leraar aangeboden omdat u geen lid bent van de partij. U zou in november 2007 Irak verlaten hebben omdat u geen toekomst had aangezien u noch een job als leraar zou kunnen ambiëren noch een winkel zou kunnen uitbaten omwille van het feit dat u geen lid bent van de KDP. U zou naar Damascus in Syrië zijn gegaan omdat u gehoord had dat het UNCHR daar Iraakse vluchtelingen zou erkennen. U zou na twee dagen al zijn teruggekeerd omdat er een lange wachtrij was en u geen geld had om in Damascus te blijven. U zou op legale wijze met uw paspoort en een visum naar Irak zijn teruggekeerd. U zou geen problemen hebben gekend aan de grens. U zou de formulieren van het UNCHR

hebben meegenomen aangezien die door uw Iraakse autoriteiten dienden te worden ingevuld. U zou tot juli 2008 voor de drukkerij van Ahsan gewerkt hebben. In augustus 2008 zou u om meer financiële vrijheid te hebben een eigen designerwinkel hebben geopend. De Asayish zou diezelfde maand u echter meegedeeld hebben dat u over een vergunning dient te beschikken. U zou zich gericht hebben tot de desbetreffende instantie maar vernomen hebben dat de directeur van die afdeling niemand minder dan Adel Hassan zou zijn. Hij zou u de vergunning geweigerd hebben omdat u geen lid bent van de partij en omdat hij u als een doorn in het oog beschouwde aangezien zijn echtgenote lerares is aan de kunstacademie en u als een concurrent zag. Drie à vier dagen later, ongeveer 15 augustus 2008, zouden drie agenten van de Asayish naar het huis van uw tante zijn gekomen met het bevel u mee te nemen naar het bureau omdat u geen lid bent van de partij. Ze zouden u een arrestatiebevel getoond hebben. U zou hebben meegedeeld dat u akkoord ging met hen mee te gaan maar dat u zich eerst wilde omkleden. U zou uw zussen ingelicht hebben dat u uit het huis zou vluchten om aan de Asayish te ontsnappen. U zou over het dak via de aanpalende moskee gevlucht zijn naar uw oom die in het dorp Kora woont. Tijdens uw verblijf aldaar zou u via uw neef, die als taxichauffeur regelmatig uw tante bezocht, vernomen hebben dat de Asayish verschillende keren naar het huis van uw tante was gekomen op zoek naar u. Op 16 of 17 september zou u Irak verlaten hebben richting Turkije. Op 24 september 2008 zou u in België zijn aangekomen en op 25 september 2008 heeft u hier asiel aangevraagd. Sinds uw verblijf in België zou u vernomen hebben dat de Asayish niet meer naar u op zoek is.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo vreest u door de Koerdische autoriteiten valselijk van 'iets' beschuldigd te zullen worden omdat u geen lid bent van de partij (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 14). U kan u uw vrees voor vervolging echter niet aannemelijk maken. Vooreerst is uw onmiddellijke vluchtaanleiding weinig geloofwaardig te noemen. Zo zou u rond 15 augustus 2008 zonder enig probleem via het dak van uw huis langs de nabijgelegen moskee aan de drie agenten van de Asayish die u met een arrestatiebevel aan de voordeur stonden op te wachten zijn kunnen ontkomen (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7). Het kan niet overtuigen dat de agenten, die er waren op uitgestuurd om u te arresteren, zich dusdanig zouden hebben laten misleiden en niet meer omzichtig te werk zouden zijn gegaan. Het is ook bevreemdend dat de Asayish u gedurende uw één maand durende onderduikperiode bij uw oom u daar nooit zou zijn komen zoeken (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3, 4 en 9). Dit terwijl uw neef, de zoon van uw oom, regelmatig langs ging bij uw tante om u vervolgens in te lichten over het nieuws, namelijk dat de Asayish naar u op zoek is (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). Zijn bezoeken zouden voor de Asayish een gemakkelijk spoor geweest zijn om tot bij u te komen. U gevraagd naar de reden hiervan kunt slechts opwerpen dat de autoriteiten deze mogelijkheid misschien niet zouden hebben overwogen en u daarenboven nog een oom en tante heeft (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar er toch van kan worden uitgegaan dat de Asayish, gezien ze het de moeite achtte een arrestatiebevel op uw naam uit te schrijven en nog geregeld thuis naar u te komen vragen, zich de moeite zou getroosten navraag naar u te doen bij uw familieleden. Opvallend is ook het gegeven dat u niet weet of er ondertussen een proces tegen u loopt. Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u nog contact heeft met uw familie in Irak is uw gebrek aan kennis hieromtrent weinig overtuigend gezien actuele kennis omtrent uw situatie essentieel is om uw vrees voor vervolging correct te kunnen inschatten (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 10).

Voorts dient er nog te worden opgemerkt dat u op het Commissariaat-generaal weliswaar stukken neerlegt die aantonen dat u samen heeft gewerkt met de Asayish, door onder andere reclameaffiches te maken in kader van drugspreventie (gehoorverslag CGVS, pp. 11, 12 en 13), maar dat u niet bij machte blijkt bewijzen neer te leggen van het feit dat u door haar agenten zou worden gezocht.

Daarenboven verklaart u dat sinds uw verblijf in België de Asayish niet meer naar u op zoek is (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 5).

Gezien bovenstaande observaties kan uw bewering de Asayish te moeten vrezen totaal niet overtuigen.

Tot slot dient er nog te worden aangestipt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard hebt nooit over een paspoort te hebben beschikt (gehoorverslag DVZ, punt 21), terwijl u op de zetel van het Commissariaat-generaal beweert dat u in 2007 van Syrië naar Irak met een visum bent teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uit laatstgenoemde blijkt dat u al in 2007 bezig was met het idee om uw land te verlaten en dit om bij de UNCHR in Syrië een asielstatuut aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10). U kan echter uw terugkeer naar Irak niet aantonen aan de hand van materiële bewijzen. Het feit dat u in het begin van uw asielprocedure ontkend hebt ooit over een paspoort te hebben beschikt om vervolgens op het Commissariaat-generaal te beweren dat u met een visum van Syrië naar Irak bent teruggereisd (wat impliceert dat u over een paspoort beschikte), doet vermoeden dat u aangaande uw reisweg geen waarachtige verklaringen aflegt.

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, documenten in verband met uw deelname aan een expositie, rapport 2002-2006 te Suleymaniyah, foto's van uzelf met uw kunstwerken en een CD-rom met daarop uw reclamewerk voor de Asayish, tonen uw identiteit, uw opleiding en uw werk aan. Deze gegevens staan hier niet ter discussie en zijn bijgevolg niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Het document van UNCHR in Syrië november 2007 toont aan dat u effectief naar Syrië gegaan bent (gehoorverslag CGVS, p. 10).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat hij steeds geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Hij heeft een zeer gedetailleerde weergave gegeven van de gebeurtenissen, ondermeer inzake de datum van het bezoek, aantal agenten van Asayish, smoes om te ontsnappen, vluchtroute en onderduikadres.

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar zijn feitenrelaas en stelt dat, aangezien hij weigerde lid te worden van de KDP, de Asayish langs kwam met een arrestatiebevel. De Asayish houdt zich bezig met foltering en andere handelingen die in strijd zijn met de mensenrechten en daarom is verzoeker met een list ontsnapt. Verzoeker verwijst naar een vriend die verdween en na lange tijd werd vrijgelaten doch hierdoor ernstige mentale schade had.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra).

Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij vervolgd te worden door de Asayish naar aanleiding van het feit dat hij een winkel opende zonder de vereiste vergunningen. Deze vergunning werd hem echter geweigerd door de verantwoordelijke die bovendien lid is van de KDP, een politieke partij waartoe verzoeker, zelfs na herhaaldelijk aandringen, weigerde toe te treden.

Verzoekers aangevoerd asielrelaas is niet geloofwaardig omdat (i) hij geen begin van bewijs bijbrengt inzake de opening van zijn winkel, een belangrijke stap in zijn professionele carrière, terwijl hij wel informatie kan bijbrengen over zijn kunstwerken en reclamewerk (ii) hij bijzonder vage en incoherente verklaringen aflegt omtrent de redenen waarom hij dan wel gezocht wordt door de Asayish en wat er op het arrestatiebevel vermeld was (administratief dossier, stuk 3, p.7) (iii) hij geen begin van bewijs bijbrengt dat de weigering om toe te treden tot de KDP, in acht genomen dat de KDP niet de enige politieke partij is in Noord-Irak, tot gevolg zou hebben dat de Asayish hiertegen optreedt of beroepsbezigheden saboteert (iv) verzoeker zelf nog activiteiten heeft ontwikkeld voor de Asayish (ibid., p.8) en voor de autoriteiten (ibid., p.12) waardoor het niet aannemelijk is dat hij omwille van de jarenlange weigering toe te treden tot de KDP zou vervolgd worden (v) zijn ontsnappingsrelaas - in casu een vlucht via het dak van het huis waar hij verbleef naar het dak van de aanpalende moskee en dan via de moskee naar buiten, terwijl hij intussen nog zijn moeder en zusters kon inlichten en dit terwijl drie leden van de Asayish hem thuis persoonlijk kwamen ophalen (ibid., p.7) - ongeloofwaardig is.

Het herhalen in het verzoekschrift van de asielmotieven zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen volstaat niet om de schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet aan te tonen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

4.1. Verzoeker beroept zich in een derde middel op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat indien hij terug naar zijn thuisland zou worden gestuurd, hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c. Hij zal bij terugkeer worden gearresteerd door de Asayish.

4.2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit Dohuk, Noord-Irak. Zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Derhalve toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 maart 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.